

**ПРОБЛЕМА ТРАКТУВАННЯ ПОНЯТТЯ "АНГЛІЦИЗМ" ТА КАТЕГОРИЗАЦІЇ
АНГЛІЙСЬКИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ У ФРАНЦУЗЬКОМУ МОВОЗНАВСТВІ**

У статті зроблено спробу проаналізувати різні підходи до питання розмежування англійських запозичень та уточнити класифікацію англіцизмів згідно з характером змін, яких вони зазнають у сучасній французькій мові. Особливу увагу звернено на розбіжності у тлумаченнях терміну англіцизм французькими лінгвістами, розглянуті особливості функціонування запозичених елементів у мові-реципієнті.

У сучасному світі, де з кожним роком взаємодія між країнами поширюється на усі можливі сфери їх життя, неминучими стають контакти між народами та їх культурами, постійно відбувається взаємообмін та взаємовплив між мовами країн світу. Напрямок та характер таких мовних стосунків визначається частіше екстралінгвальними факторами, серед яких чи не найважливішу роль відіграють політична та соціальна ситуації взаємодіючих країн. Так, зі зміцненням позицій Сполучених Штатів на світовій політичній арені значно виріс престиж англійської мови, яка стала відігравати роль мови міжнародного спілкування. Тому кількість лексичних запозичень саме з англійської мови збільшується з кожним роком, що не може не викликати занепокоєння в лінгвістів різних країн, які намагаються боротися з напливом іноді зовсім непотрібних іноземних лексем до своєї мови. Особливо гостро ця проблема постала у Франції, де вже з середини минулого століття ведуться заходи по захисту рідної мови на державному рівні. Поки що результати цієї боротьби проти англіцизмів не є втішними. Щоб ефективно протистояти мовній експансії, необхідно виявити основні причини та шляхи потрапляння англійських запозичень до французької мови, а також висвітлити принципи функціонування та адаптації іншомовної лексики у мові-реципієнті. А для виявлення основних тенденцій у збагаченні мови за рахунок іноземних елементів, потрібно насамперед схарактеризувати різні види запозичень, дати їм чіткий лінгвопонятійний опис.

Питання класифікації англійських запозичень у французькій мові досить суперечливе. Незважаючи на те, що вже досить давно вчені займаються цією проблемою [1-4], ще й досі немає одностайної думки щодо критеріїв розподілу іншомовних елементів на групи. Так, П'єр Гіро бере за основу своєї класифікації причини та принципи надходження нових іноземних лексем до французької мови [2], він приймає ідею Г. Шухардта про те, що слова слідує за речами та відштовхується саме від закономірностей потрапляння нових понять та їх назв до мови-реципієнта при розмежуванні іноземних нововведень. Канадська дослідниця М. Мізанчук розподіляє англійські запозичення на групи відповідно до змін, яких вони зазнали у французькій мові [3]. А М. Д. Пікон та П. Богаар класифікують англіцизми за ступенем та характером їх адаптації до мови-реципієнта [2; 4]. Деякі дослідники взагалі вважають, що існують лише справжні та несправжні запозичення, в межах яких і відбуваються певні незначні відхилення, які недоцільно детально вивчати [5]. Необхідність чіткого розмежування запозиченої лексики для усвідомлення причин та закономірностей її потрапляння у мову, з одного боку, та зазначені розбіжності та протиріччя при визначенні категорій запозичень та подальшій класифікації іноземних лексичних одиниць на групи, з іншого, обумовлюють **актуальність** даного наукового дослідження, **метою** якого є уточнити критерії та на їх основі розкласифікувати запозичені з англійської мови лексеми, які існують у сучасній французькій мові. Для досягнення поставленої мети необхідно виконати такі **завдання**: розглянути існуючі в мовознавчій літературі класифікації іноземних запозичень; окреслити основні категорії англіцизмів у французькій мові, надати їм визначення та спробувати пояснити відмінності між суміжними категоріями. Отже, **об'єктом** дослідження в даній науковій розвідці є англійські запозичення різних періодів розвитку французької мови, а **предметом** аналізу – закономірності функціонування та видозмін іноземних лексем у французькій мові.

Аналіз спеціальної літератури дає підстави твердити, що всі суперечки з приводу категоризації англійських запозичень породжуються розмитими критеріями, за якими лінгвісти визначають, чи слово дійсно є англіцизмом, чи це просто дуже схоже на нього французьке слово. Тобто міркування дослідників цього питання базуються загалом на їх суб'єктивному сприйнятті тієї чи іншої запозиченої лексеми. Звідси і розбіжності в підходах та принципах класифікації англійських нововведень та й взагалі у визначенні поняття англіцизму у французькій мові. Тому для дослідження проблеми англійських запозичень у Франції, першочерговим стає питання понятійного визначення англіцизму.

У відомих словниках французької мови *Le Petit Larousse* та *Le Petit Robert* знаходимо два значення слова "англіцизм": по-перше, це вираз властивий англійській мові, а, по-друге, – запозичення з англійської (*Le Petit Robert* тут додає, що це може бути запозичення і з американського варіанту

англійської мови). Якщо щодо першого значення можна сказати лише те, що воно досить ухильне, адже стосується, швидше за все, внутрішніх проблем словника, а саме, які вирази вважати властивими англійській мові, то друге значення постає частковим та неповним. Бо якщо, наприклад, взяти слово *star*, то немає жодних сумнівів, що воно запозичене з англійської мови. Це слово є в англійській мові, має те саме значення, що й у французькій, навіть якщо припустити, що в мові-реципієнті воно набуло ще якихось смислів. Але існують також такі слова, які функціонують у французькій мові з абсолютно іншим значенням, ніж в англійській. Наприклад, *people*, що у Франції означає "знаменитості". Те саме можна сказати і про *label* та *camping-car*, яким в англійській мові відповідають терміни *seal of quality* та *camper*.

Спеціалізовані словники дещо розширюють категорію англійських запозичень. Так, *Dictionnaire des anglicismes*, укладений Едуардом Боннаффе, дає більш широке тлумачення терміну англіцизм, зазначаючи, що це запозичені з англійської мови *des façons de parler* (манери говорити), перенесені у французьку мову [6]. Таке визначення теж несе в собі певні суперечливі моменти, бо не зрозуміло, що означає поняття "манера говорити", а також чи будуть всі франкофони одноставними у визначенні, коли йдеться саме про англіцизм. Тобто, немає жодних сумнівів у тому, що *week-end* є англіцизмом у французькій мові, натомість виникають питання щодо лексеми *station-service*, де нібито всі елементи французькі, а слово є семантичною калькою, яка наслідує англійський вираз *service station*.

Автори словника *Le Grand Robert* роблять певне розмежування між запозиченнями. Так, вони виділяють інтегровані і майже непомітні у мові запозичення типу *bifteck*, *rail*, *tunnel* та численні недавно зроблені погано інтегровані запозичення. Авторі кваліфікують їх, як англіцизми, що означає, що ці слова не сприймаються населенням одноставно, тому вони часто є об'єктом офіційних рішень по, так званому, "офранцуженню" запозичених елементів. Отже, можна зробити висновок, що згідно з оцінкою *Le Grand Robert*, чим більш недавнім є запозичення, тим більше в нього шансів бути кваліфікованим як англіцизм. Як ми бачимо, укладачі словника взяли за основний критерій визначення англійських запозичень ступінь їх інтегрованості у французьку мову. Вони відносять до їх класу лише неінтегровані або малоінтегровані лексичні одиниці, вважаючи, що якщо слово підкорилось морфологічним, граматичним та синтаксичним правилам мови-реципієнта, то воно перестає бути запозиченням, а стає невід'ємною частиною цієї мови, набуваючи прав рівного з корінним вокабуляром, бо функціонує за тими самими законами.

Манфред Хофлер у коментарі до свого *Dictionnaire des anglicismes* пише, що в його словник включено лише ті лексеми, які представляють собою "лексематичний імпорт" (*importation lexicématique*), тобто повні запозичення як за формою, так і за змістом з можливою фонетичною адаптацією. Таким чином, вчений висловив своє розуміння терміну англіцизм, яке не включає в себе те, що називається "лексематичним заміщенням" (*substitution lexicématique*), тобто слова, утворені на основі французьких елементів, де лише внутрішня будова свідчить про англійський вплив. М. Хофлер включає до категорії англіцизмів такі лексеми:

- слова, запозичені цілісно: *jazz*, *test*, *strip-tease*;
- слова, де лише один елемент є запозиченим: *lampe flood*, *surbooking*;
- англо-латинізми: *psychédélique*, *supporteur*;
- несправжні англіцизми, які належать до категорії "лексематичного імпорту", але не мають відповідної моделі у мові-донорі: *fly-tox*, *brushing*, *silentbloc*;
- мандрівні слова: *bungalow*, *curry*, *caféteria*, *tandem* [5: с. viii-ix].

Тобто стає очевидним, що вчений таким чином обмежує клас англіцизмів, виключаючи з нього семантичні запозичення, кальки або слова, утворені на основі заміщення однієї французької лексеми іншою.

Від вищезазначених трактувань поняття "англїцизм" суттєво відрізняється його розуміння Жозеттою Рей-Дебов. Учена зазначає в передмові до укладеного нею *Dictionnaire des Anglicismes*, що англіцизм – це слово, яке належить англійській мові та яке прийшло у французьку, де воно використовується спочатку кількома людьми зовсім непомітно, у лапках, будучи виділеним курсивом чи супроводжується коментарями, а потім широким загалом без застережних заходів і досить-таки масово [7].

Ще один французький мовознавець Моріс Перньє дає щонайменше три несхожі одне на одного тлумачення англіцизму. За його формулюваннями, англіцизм – це: 1) англійське слово чи вираз, які випадково зустрічаються у французькому висловлюванні, незважаючи на те, чи то воно виділено курсивом, стоїть у лапках, чи абсолютно неусвідомлене своїм користувачем; 2) англійський термін або термін, на який вплинула англійська мова, частотність вживання якого є досить високою, щоб мати змогу класифікувати його як більш-менш інтегроване у французьку лексику запозичення та яке може бути записаним у словник мови; 3) англійське слово (або вираз), вжите помилково на місці відповідного французького слова (або виразу) [8].

На думку канадської дослідниці Мелані Мізанчук, яка займалась вивченням англійських запозичень у пресі 90-х років, англіцизм – це загальний термін, який охоплює всі слова, запозичені з

англійської мови французькою та які лише трохи змінили свою форму або значення. До свого досить неоднозначного визначення англіцизму вчена додає, що потрібно також розглянути слова інших категорій, які спочатку функціонували в мові як запозичення, але які потім могли стати скороченнями, зазнати семантичних або синтаксичних модифікацій тощо [3]. Тобто М. Мізанчук не вважає слово запозиченням, якщо воно видозмінюється та функціонує за законами мови-реципієнта. Вживаючи термін запозичення, вона має на увазі прямий смисл; для неї це слово, яке взяте з англійської мови та яке більш менш зберігає свої первісні форму та значення: *meeting*, *star*, *psychédélique* тощо.

Як бачимо, існує тенденція до звуження поняття "англіцизм", ним вважають лише прямі запозичення, де або форма, або зміст беззаперечно свідчать про походження лексеми, тобто термін зберігає свої первісні характеристики, як, наприклад, у словах: *meeting*, *leader*, *star*, *week-end*, *psychédélique* тощо. Але таке визначення не дає змоги об'єктивно описати явище запозичень, адже, окрім прямо запозичених слів, існує ще дуже широке коло неологізмів. І коли ми говоримо про англінізацію французького суспільства та про глобалізаційні процеси у мові, то не можна не враховувати тенденції, які привносить іноземна мова до мови-реципієнта (у граматиці, словотворі, семантиці тощо), тим більше, що такі впливи набагато небезпечніші для самобутності мови, ніж звичайне явище лексичного запозичення, адже спричиняють глибокі зміни в структурі мови, будучи малопомітними для середньостатистичного користувача мови.

Безперечно, потрібно розглядати англійські запозичення у широкому розумінні цього поняття. Ми вважаємо, що англіцизм – це лінгвістична єдність (просте слово, аббревіатура, акронім чи лексична синтагма або сталий вираз), запозичена з англійської мови, яка приходить у мову-реципієнт з незмінними або зміненими на французький манер графікою та фонетикою. Проникнення таких елементів до французької мови спричиняє (або ж ні) дериваційні трансформації, так само як і семантичні зміни. Тобто англіцизмами можна також вважати будь-які цитати, перегрінізми або ксенізми, тому що саме таким чином слова спокійно входять у мову без будь-якого контролю, адже їх, частіше за все, вживають у лапках або курсивом, а значить, їх іншомовне походження добре помітне і не викликає занепокоєння спеціалістів.

Відмінності у трактуванні самого поняття "англійське запозичення" обумовлюють розбіжності в підходах до класифікації цих елементів іноземного походження у французькій мові. Відомий лінгвіст ХХ століття П'єр Гіро, який займався проблемою іноземних елементів у французькій мові взагалі, у своїй праці *Les mots étrangers* [2] розглядає запозичення як єдність форми та змісту, тобто назви та тієї речі, яку вона називає. Таке визначення дозволяє йому класифікувати запозичення за п'ятьма категоріями згідно зі способами їх потрапляння та видозміни у мові-реципієнті:

1) запозичення назви та речі, як у випадку *basket-ball*, коли до Франції одночасно потрапили як вид спорту, так і слово, яке його позначає у своїй первісній формі;

2) запозичення назви без запозичення речі, яку вона позначає. Це той випадок, коли запозичується слово у своєму іноземному вигляді, але без того поняття, яке воно називає і яке залишається чужорідною реальністю, як, наприклад, *christmas pudding*. Але, як наголошує П. Гіро, тут потрібно не забувати про те, що навіть якщо річ сама по собі не була запозичена, часто вживане у французькій мові слово може стати французьким не фізично, а внаслідок частого вживання, особливо якщо форма слова схожа на корінні французькі форми. Якщо, наприклад, багато французьких письменників розповідають історії, в яких йдеться про *christmas pudding*, це слово стає досить знайомим, щоб стати частиною мови та інтегруватись у неї, особливо якщо значення *christmas pudding* у французькій мові згодом розшириться та буде також слугувати на позначення чогось трошки відмінного у двох мовах, як відбулось зі словом *cake*;

3) запозичення речі без запозичення назви, тобто калькування слова за допомогою еквівалентів мови-реципієнта, що відбулось з поняттям *dada* (англ. *hobby-horse*);

4) запозичення з формальною асиміляцією: *boulingrin* (англ. *bowling-green*). Сюди логічно буде додати і утворення внаслідок злиття форм, які потім можуть призвести до етимологічних помилок: *contredanse* (англ. *country-danse "danse de la campagne"*);

5) запозичення з одночасною модифікацією значення слова, яке, потрапляючи у мову, набуває особливого смислового забарвлення. Так, французьке слово *réaliser*, яке має значення реалізовувати, втілювати, набуло значення англійського слова *to realise* – усвідомлювати. У результаті можливим стає існування у мові двох слів ідентичних за формою, але різних за смислом у різних контекстах [2].

Класифікація П. Гіро досить широка й загальна і стосується рівним чином усіх мов, з якими контактувала та з яких запозичувала французька мова.

М. Мізанчук, яка займається проблемою запозичень саме з англійської мови, дає більш конкретний їх розподіл. Так, оскільки, за її визначенням, англіцизм – це будь-який термін, який вживається у французькій мові та який є наслідком впливу англійської мови, то вчена виділяє такі категорії запозичень:

– слова, запозичені з англійської мови такими, якими вони існували у ній (*leader*, *tycoon*, *Kleenex*);

- слова, запозичені з англійської мови, які зазнали орфографічних змін (*week-end, no-man's-land, looser* (представляє собою неправильно написане англійське слово *loser* "perdant");
- французькі терміни, значення яких було розширене під впливом англійської мови (*réaliser – se rendre compte; contrôler*);
- лексеми, що є результатом деривації англійських слів у французькій мові (*medias – médiatique; kidnapper – kidnappeur*);
- терміни, утворені у французькій мові на основі англійських елементів (*brushing, recordman*, тощо), їх ще називають "несправжніми англіцизмами" ("*faux anglicismes*") або псевдо-англіцизмами;
- слова, утворені з французьких елементів (де англійське слово, яке намагаються імітувати є дуже схожим на французьке слово), але згідно з правилами англійського синтаксису (*station-service* (порядок слів як у французькій мові, а відсутність прийменника як в англійській), *vidéo-club* (порядок слів як в англійській мові), іноді ці слова пишуться без дефіса, що надає їм ще більш англійського вигляду) [3].

Ця класифікація теж не позбавлена протиріч. Адже, роблячи такий розподіл, М. Мізанчук суперечить своєму розумінню поняття англіцизму. З одного боку, дослідниця стверджує, що, якщо запозичення змінюється за законами мови-реципієнта (тобто адаптується до неї), то воно перестає бути іноземним елементом, а стає повноправним французьким словом, а, з іншого боку, виділяє в окрему категорію запозичені лексеми, які зазнали у французькій мові дериваційних змін. Ця невідповідність зумовлена тим, що дійсно складно заперечувати англійський вплив, коли слово має притаманний саме цій мові корінь, навіть якщо й з характерним французьким закінченням.

Наведені вище точки зору свідчать про те, що мовознавці схильні розглядати англіцизми в широкому сенсі, вони не відкидають англійського впливу як у випадках несправжніх запозичень ("*faux emprunts*"), так і в кальках, і в словах, утворених за допомогою деривації [1; 3], хоча деякі науковці виключають ці терміни зі списку англіцизмів [5], вважаючи їх французькими лексемами.

Французька мова використовує різні англомовні елементи, навіть утворює подібні для забезпечення своїх комунікативних потреб, тому розглянути всі прояви процесу англінізації французької мови досить складно. Але цілком можливо охопити хоча б частину лінгвістичних феноменів сучасної мови Франції, які запозичені з англійської. Для більш детального та повного аналізу англомовних запозичень у французькій мові, необхідно розподілити їх на більш вузькі категорії, які б враховували не тільки лінгвістичні характеристики, новоутворення та дериваційні процеси, але й історичні, морфологічні та лексичні аспекти.

Виходячи з широкого тлумачення терміну англіцизм, яке ми прийняли за основу нашого дослідження, та враховуючи нині існуючі класифікації англійських запозичень, які розроблені французькими та іноземними лінгвістами, зокрема П. Богааром [1], М. Мізанчук [3], М. Піконом [4], М. Перньє [8] ми пропонуємо розподілити англіцизми за такими категоріями:

I. Повні запозичення, коли французька мова повністю та одночасно приймає форму та значення слова або виразу з англійської мови, у цій категорії ми виділяємо:

- 1) повні запозичення безпосередньо (*emprunt intégral*): *week-end (m), scanner (m)*;
- 2) ксенізми та перегрінізми, як наприклад: *check-in (m), buzz (m), cross-over (m), think-tank (m)*;
- 3) запозичення виразів та фразеологічних зворотів (*emprunt de locutions et de phrases proverbiales*): *last but not least, fifty-fifty, on the rocks, time is money*;

II. Неповні (модифіковані) запозичення:

- 4) семантичні кальки (*emprunt (calque) sémantique*), коли запозичується лише значення англійського слова, а його форма залишається французькою: *réaliser* у значенні *se rendre compte* (усвідомлювати);
- 5) псевдо-англіцизми (*pseudo-anglicismes*) – це англійські слова, які позначають у французькій мові зовсім інші реалії, ніж у рідній мові, а також ті, які набули нового семантичного значення, набуваючи іноді у мові-реципієнті статусу полісемічних лексем: *building, palace, baskets*;
- 6) англіцизми-скорочення – лексеми, які є результатом того, що іншомовні слова вже після їх запозичення втратили якусь складову частину: *house [music], smoking [jacket]*;
- 7) графологічні запозичення (*emprunt graphologique*): *Modern Hôtel, Rapid Service, pin's*;
- 8) фонологічні запозичення (*emprunt phonologique*), коли відбувається запозичення фонем як, наприклад, [ŋ], яку можна зустріти особливо у суфіксі **-ing**; або запозичення послідовності фонем як [s]+**соноанти** приголосні: *slip, slogan, smash, smart, smoking, snack-bar, snob* та ін. Можна також додати до цієї категорії послідовність звуків [dj], як у *jazz, jogging* або *gentleman*;
- 9) морфологічні запозичення (*emprunt morphologique*), коли запозичуються морфеми: **-ing**: *pressing, parking, footing, shampooing*; **-man**: *jazzman, tennisman, caméraman*; **-woman**: *recordwoman, superwoman*; **-land**: *euroland, Disneyland, badlands*. Треба зауважити, що множина багатьох таких слів утворюється за англійськими правилами, звідки французька мова має *policemen* або *businesswomen*;

- 10) запозичення аббревіатур та акронімів (*emprunt de sigles et d'acronymes*): *O.K.*, *K.O.*, *G.I.*, *GMT*, *laser* (*Laser Amplification by Stimulated Emission of Radiation*). Сюди, на думку М. Перньє, можна віднести і *Mr* замість *M.*, *Prof* замість *Pr.*;

III. Запозичення словотвірних моделей:

- 11) структурні кальки (*emprunt (calque) structural*): *tour-opérateur*;
12) несправжні англіцизми (*faux anglicismes*) – лексеми, які уподібнені запозиченням з англійської мови, але які утворені самою французькою мовою за англійськими словотвірними моделями: *new look* (термін створений Cristian Dior у 1947 році), *tennisman* тощо;
13) гібридні форми (*formes hybrides*) – лексеми, де елемент англійської мови поєднується з елементом французької мови. Деякі вчені розглядають їх як підклас псевдо-англіцизмів: *top niveau*;
14) англіцизми утворенні за допомогою деривації, як їх називають дериваційні утворення: *médiatisation*, *basketteur*, *catcheur*;

Серед англійських лексичних запозичень у французькій мові, можна виділити ще одну категорію, причиною появи якої є недостатній рівень знання англійської:

- 15) помилки – неправильно записані та вжиті мовцями англійські слова: *looser*.

Отже, проблема надмірного лексичного запозичення в сучасній французькій мові викликає потребу надання чітких визначень та класифікації іноземних елементів у національній мові Франції. Для висвітлення основних тенденцій та напрямків процесу запозичення з англійської мови доцільно розглядати поняття англіцизму у широкому його трактуванні, щоб урахувати як прямий, так і непрямий вплив, що чиниться на французьку мову, адже найчастіше найнебезпечнішими є не лексичні, а структурні та семантичні зміни, оскільки вони не викликають жодних занепокоєнь через свою непомітність, але глибоко змінюють структуру мови. Саме тому перспективним є детальне дослідження кожної з наведених категорій для встановлення тенденцій та закономірностей функціонування кожної окремої запозиченої англійської лексеми у французькій мові.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Bogaards P. On ne parle pas franglais : La langue française face à l'anglais / P. Bogaards. – Bruxelles : Duculot, 2008. – 207 p.
2. Guiraud P. Les mots étrangers / P. Guiraud. – P. : PUF, 1971. – 127 p.
3. Misanchuk M. Anglicismes dans la presse française / M. Misanchuk // L'Express et le Nouvel observateur (1991 – 1995). – Calgary : University of Calgary, 1997. – XI. – 444 p.
4. Picone M. D. Anglicisms, Neologisms and Dynamic French / M. D. Picone. – Amsterdam : John Benjamins, 1996. – xii+462 p.
5. Hofler M. Dictionnaire des anglicismes / M. Hofler. – Paris : Larousse, 1982. – 308 p.
6. Bonnaffé E. Dictionnaire étymologique et historique des anglicismes / E. Bonaffé. – Paris, 1920. – 193 p.
7. Rey-Debove J., Gagnon G. Dictionnaire des anglicismes / J. Rey-Debove, G. Gagnon. – P. : Le Robert, 1986. – 1150 p.
8. Pergnier M. Les anglicismes / M. Pergnier. – P. : PUF, 1989. – 224 p.
9. Zanola M. T. L'emprunt lexical anglais dans le français contemporain : analyse d'un corpus de press (1982–1989) / M. T. Zanola. – Brescia : La Scuola, 1991. – 198 p.

Матеріал надійшов до редакції 06.10. 2010 р.

Рубан В. А. Проблема трактовки понятия "англицизм" и категоризации английских заимствований во французском языкознании.

В статье сделана попытка проанализировать разные подходы к вопросу разграничения английских заимствований и уточнить классификацию англицизмов согласно характеру их изменений в современном французском языке. Особое внимание было уделено расхождениям в толковании термина англицизм французскими лингвистами.

Ruban V. O. The Problem of Interpretation of the Notion "Anglicism" and the Categorization of English Borrowings in the French Linguistics.

The article deals with different approaches to the problem of categorization of English borrowings. The differentiation of anglicisms according to the character of changes is made. Special attention is paid to the differences in interpretation of the notion "anglicism" by French linguists.